

OPA'S GARAGE

DE GAMMA VAN DE GALERIJSTRAAT

Christiaan Vondenhoff

**Opa's garage.
Eigenlijk gewoon een stenen schuurtje.
Maar toch, opa's garage.**

**Opa werkte als houwer op de Staatsmijn Hendrik.
Zijn houwersondiploma hangt prominent in het midden van mijn mijnverzameling. Mijn zoektocht naar het vinden van een foto van hem als 'ondergronder' duurt voort.**

Als kleine jongen kwam ik vaak kijken als opa in zijn garage bezig was. Altijd aan het opruimen, gereedschap uit aan het zoeken, of gewoon met de radio aan wat 'kloemelen'. Een hobby die hij overduidelijk aan mijn vader heeft overgedragen, en die ik daarna ook weer heb geërfd. Geërfd, want zowel mijn vader als mijn opa zijn er niet meer. Dus dat mijn garage nu een klein mijnmuseum is, kan ik helaas niet meer met ze delen, net als zoveel andere dingen.

Maar terug naar opa's garage. Waar ik voor mijn gevoel als kleine jongen altijd vol bewondering en interesse rondkeek, en hoewel de garage niet groter was dan een meter of 3 bij 3, ik telkens weer iets nieuws zag. Blijkbaar dacht de hele buurt er zo over, want als in de straat iemand iets nodig had, dan kwamen ze naar opa. 'De Gamma van de Galerijstraat' noemde oma het vaak. De Galerijstraat, alsof het zo moest zijn dat daar de garage van opa ligt. Onderaan het Barbarapad en net naast de Schachtstraat. Termen die opa vroeger waarschijnlijk dagelijks gebruikte voor zijn werk. Opa overleed in 2013, aan een combinatie van gezondheidsklachten, én verdriet na de dood van mijn vader, 6 maanden daarvoor. Zelf begon hij nooit over de koel, mijn interesse in het zwarte goud was er toen nog niet.

Dié diepgaande interesse in het mijnverleden ontstond eigenlijk pas enkele jaren na het overlijden van mijn opa en vader. Ik sprak een oud-mijnwerker, een koempel, tijdens mijn werk. 93 jaar, handen zo groot als kolenschoppen en een beer van een vent. 20 jaar had hij ondergronds gewerkt, en na de 'sjiech' bouwde hij zijn eigen huis. Ik was op zijn zachtst gezegd onder de indruk van alle verhalen.

Ook het Jaar van de Mijnen in 2015 is grotendeels aan mij voorbijgegaan, net als enkele andere indrukwekkende gebeurtenissen. Maar het koempel

gevoel leeft steeds meer, en "jongeren" als mijzelf beginnen zich te interesseren in wat hun opa's deden om dit land en vooral onze streek, op te bouwen. Dat er steeds meer initiatieven ontstaan om die geschiedenis levende te houden kan ik alleen maar toejuichen. Er komen tegenwoordig zelfs kinderen spullen lenen, om een spreekbeurt te geven over 'opa en de koel'.

Mijn opa kwam uit een gezin met 13 kinderen. Dat was toen niet zo heel gek, aangezien pastoor elk jaar wel even aan de deur kwam om aan te geven dat het weer tijd werd. Wel betekende dat dat hij na een 'sjiech' van 8 uur ondergronds thuis een boterham moest delen met 3 anderen. Het zijn dat soort feitjes en gebeurtenissen die ik zo mooi vind om te horen. Veel meer weet ik nog niet van zijn koempeltijd, ik ben nog steeds aan het zoeken naar meer info. Wel weet ik van oma wat hij altijd zei als hij met haar sprak over de mijn: "Als de muizen beginnen te rennen moet je maken dat je wegkomt". Goede raad, en aangezien wij dat nu nooit meer meemaken, kan ik mij amper voorstellen hoe dat gevoeld moet hebben.

Dat opa nooit iets wegdeed, want je kunt tenslotte alles nog wel een keer ergens voor gebruiken, was geen geheim. Opa's garage had ook een koelkast, en daar staat nog steeds bier in. Dus ik pak een pilsje en sta nog even in opa's garage. En die foto, die vind ik nog wel. Hopelijk, als ik weer eens aan het 'kloemelen' ben...

Glück Auf! ✨

GEÏNSPIREERD GERAAKT?
KIJK OP:
@MIJNSTREEK_IS_MIJN_STREEK
OP INSTAGRAM